

Genesis 6-9

Volg [hierdie skakel](#) om na die verhaal van *Noag se Ark* te **luister**.

Hier volg die storie van *Noag se Ark* as jy wil **saamlees**:

Daar's 'n man wat 'n boot bou. 'n Groot boot. Die grootste boot wat jy nog ooit gesien het. Hierdie is so groot, as jy by die een punt staan en jou maatjie staan by die ander punt, kan julle mekaar nie eers sien nie. Maar die snaakse ding is: daar's nie eers water naby waarop die boot kan dryf nie.

Die man se naam was Noag. En God het vir Noag gesê: "Noag, Ek het vir jou 'n werk. Bou vir My 'n ark. 'n Groot een."

Noag het so 'n bietjie gesluk. Want 'n ark is nie soos Lego-blokkies wat jy gou-gou op die mat kan bou nie. Dit is maande se saag en hamer en sweet en splinters.

Maar Noag het begin bou!

Elke oggend. Saag-saag-saag.
Hamer-hamer-hamer.

Die bure het oor die heining gekyk.

“Noag, wat máák jy?”

“’n Boot.”

“’n Boot? Hier?! Dis kurkdroog hier, Noag!”

En die bure het gelag. Hulle het baie gelag. Hulle het sommer nog mense gaan haal om saam te kom lag vir die groot boot sonder water om op te dryf.

Maar Noag het net aanhou saag. Want as God vir jou sê bou ’n boot, dan bou jy ’n boot. Al dink almal jy’s bietjie deurmekaar.

En tóé, op die dag toe die ark klaar is, gebeur die vreemdste ding.

Twee leeus kom aangestap. Sommer uit die veld uit. Heel rustig, asof hulle ’n afspraak het.

Agter hulle: twee kameelperde. Het julle al ’n kameelperd sien hardloop? Hulle bene gaan so na alle kante toe, jy’s nie seker of hulle val of hardloop nie.

Toe twee olifante. Sjoel! Toe daardie olifante inklim, het dit gelyk of die hele ark na die een kant toe wil leun. Noag het vinnig twee seekoeie aan die ander kant laat staan om beter te voel.

Toe twee paddatjies. Spring-spring-spring. Een het reg op Noag se kop geland!

Toe twee muike. En die een olifant het die muike gesien, en daai groot olifant het so geskrik dat hy teen ’n seekoei vas gehardloop het, en die seekoei het sy bek groot oopgemaak van die skrik, en toe skrik die kameelperd so groot dat hy sy lang nek teen die dak se balke stamp.

Dit was ’n gemors.

Maar ’n wonderlike gemors.

Twee van alles. Alles wat loop en kruip en vlieg en spring en brom en piep en blaf. Alles het ’n plekkie gekry.

En lááste, heel laaste, kom twee skilpadjies by die deur aan. Stadig. So stadig dat Noag amper die deur toegemaak het voor hulle daar was.

“Julle twee,” sê Noag, “julle moet rêrig ’n bietjie vroeër begin stap.”

Die skilpadjies het hom net aangekyk. Jy weet mos hoe skilpadjies kyk? Met gesiggies wat sê: “Ons jaag vir niks.”

Toe maak God die deur toe.

Nie Noag nie. God.

En dit word stil.

Al die diere is stil. Noag is stil. Sy hele gesin is stil. Almal wag.

En dan hoor hulle dit.

’n Druppel op die dak.

Nog een.

Nog een.

En nog een en nog een en nog een.

En toe bars die hemel oop.

Nie sommer ’n reëntjie nie. Nie soos wanneer julle nie buite kan speel nie. Hierdie was die soort reën wat jy nie eers kan dink nie. Water van bo. Water van onder die grond uit. Oral net water.

En die ark? Die ark begin dryf. Stadig lig hy op van die grond af.

Die mense buite het opgehou lag.

Binne-in die ark was dit donker. En warm. En dit het geruik na dieremis en sweet en hooi en asem. Daar was leeus en seekoeie en varke en ape en paddas, almal in een boot.

Noag en sy gesin het vir die diere gesorg. Elke dag. Kos gee. Skoonmaak. Daar was baie skoonmaak.

En elke dag het Noag na die venster toe gegaan en uitgeloer.

Net water.

Die volgende dag. Net water.

En die volgende dag. Net water.

Dae het weke geword. Weke het maande geword.

En snags, as almal slaap, die leeus en die seekoeie en die paddatjies en die skilpadjies, wat in elk geval gehou het van die gewag, dan lê Noag in die donker. En hy luister na die reën op die dak. En hy wonder: Sal dit ooit ophou?

Dis nie lekker om te wag as jy nie weet waarvoor jy wag nie.

Maar Noag onthou dan wat God gesê het.

En hy wag nog 'n dag.

En toe, op 'n oggend, word Noag wakker en iets is anders.

Hy lê stil en luister.

Niks.

Die reën het opgehou.

Noag gaan na die venster. Hy vat 'n duif, 'n wit duif, en hy maak sy hande oop en die duif vlieg weg.

Hy kyk hoe word die duif al hoe kleiner in die lug. Kleiner en kleiner. Tot hy haar nie meer kan sien nie.

Die duif kom terug. Want daar's nog niks daar buite om op te sit nie.

Noag wag. En dan stuur hy haar weer uit.

En hierdie keer, toe die duif terugkom, het sy iets in haar bek.

'n Klein takkie. Met een groen blaartjie. Vars. Nat. Nuut.

Êrens daar buite groei iets weer.

Die water sak stadig weg. En op 'n dag staan die ark stil. Bo-op 'n berg.

Noag maak die deur oop.

En die son skyn in. Almal knip hulle oë van die skerp lig.

Die diere storm uit. Die apies eerste, natuurlik. Die paddatjies spring dadelik in die eerste modderpoel wat hulle sien. Die kameelperde rek hulle nekke so hoog dat dit lyk of hulle die wolke wil lek. Die olifante stamp teen mekaar en trompetter van blýdschap.

En die skilpadjies? Hulle stap uit. Heel laaste. Heel stadig. Met gesiggies wat sê: "Sien julle? Ons het niks misgeloop nie."

Noag stap uit op die nat grond. Nuwe grond. Hy vat 'n diep asem. Die lug ruik skoon. Die wêreld is skoongewas en nuut. Alles kan van voor af begin.

En hy kyk op.

Oor die hele hemel, van die een kant tot by die ander kant, is daar die mooiste kleure. Rooi en oranje en geel en groen en blou en pers. 'n Groot boog van lig.

En God sê vir Noag: "Sien jy dit? Elke keer as jy hierdie kleure in die lug sien, onthou, Ek is hier. Ek vergeet jou nie."

Weet jy wat?

Daardie kleure is nog steeds daar.

Volgende keer as dit reën, en die son kom weer uit, kyk op. As jy dit sien, daardie groot boog van kleure, dan is dit nog steeds dieselfde een.

Van baie, baie lank gelede. Toe 'n man met hande vol splinters op die water gewag het.

En iets nuuts het begin.

Vir ouerharte

Dié verhaal vind ons in Genesis 6-9. Die verhaal van Noag is meer as net 'n bekende Kinderbybelstorie. In Genesis vorm die vloed 'n groot draaipunt in die Bybel se verhaal. Dit sluit 'n ou wêreld af en maak ruimte vir 'n nuwe begin. Die verhaal van Noag wys vir ons 'n God wat **bewus, regverdig en getrou** optree. Hy bring oordeel oor geweld en onreg, maar Hy vergeet nie die mens nie: "God het Noag onthou." (Gen 8:1)

Noag word nie beskryf as 'n held met spesiale kragte nie. Die Bybel fokus eerder op sy verhouding met God: hy "wandel met God" en doen wat God sê. Sy gehoorsaamheid gaan nie daaroor om perfek te wees nie, maar oor vertroue. Vir kinders is dit 'n eenvoudige boodskap: **ons stap saam met God, selfs wanneer ons nie alles verstaan nie.**

Wat hierdie storie vir kinders wys

- **God se wêreld kry 'n nuwe begin.** Na die chaos van die vloed laat God weer lewe groei.
- **God maak beloftes.** Die reënboog herinner ons dat God nie weer die aarde so sal vernietig nie. Sy beloftes kom uit genade, nie omdat mense perfek is nie.
- **Vertroue groei mettertyd.** Noag moes lank wag. Kinders kan leer dat geloof soms beteken om geduldig te wees.

Gesels met jou kind

Jy hoef nie alles te verduidelik nie. Gebruik eenvoudige vrae:

- Wat dink jy het Noag gevoel toe hy die ark gebou het?
- Wat beteken dit om vandag vir God te vertrou?
- Volgende keer as jy 'n reënboog sien, wat gaan jy onthou?

'n Dieper gedagte vir ouers

Kinders vra soms moeilike vrae: "Het al die mense regtig gesterf?" of "Hoekom was God so kwaad?" Dit is goeie vrae. Jy hoef nie al die antwoorde te hê nie. Jy kan sê: "Ek weet nie alles nie, maar ek weet God bly getrou. Die reënboog wys dit."

Genesis wys dat die vloed nie net oor straf gaan nie, maar oor God se genade. Selfs nadat mense foute maak, kies God om die wêreld te bewaar. Hierdie verhaal help kinders om te verstaan dat God se hart nie net streng is nie. Hy bly getrou aan Sy skepping en aan Sy beloftes. Hy is 'n goeie en genadige God. As ouers help ons kinders om God te leer ken deur die manier waarop ons self vertrou, wag en hoop.

